

Mio min Mio, uddrag af kapitel 1, LIX 20

Var der nogen, der hørte radio den femtende oktober sidste år? Var der nogen, der hørte, at de spurgte efter en dreng, der var forsvundet? De sagde sådan:

Københavns Politi efterlyser den 9-årige Bo Vilhelm Olsen, der har været forsvundet fra sit hjem, Gl. Kongevej 73, siden i forgårs aftes klokken 18. Bo Vilhelm Olsen har lyst hår og blå øjne og var ved bortgangen iført korte, brune bukser, grå strikket trøje og en lille rød hue. Meddelelse om den forsvundne bedes givet til politiet i København eller nærmeste politi.

Ja, sådan sagde de. Men der kom aldrig nogen meddelelse om Bo Vilhelm Olsen. Han var og blev borte. Ingen fik nogensinde at vide, hvor han var blevet af. Ingen ved det. Ikke andre end jeg. For det er mig, der er Bo Vilhelm Olsen.

Jeg ville ønske, at jeg i det mindste kunne komme til at fortælle Kesse det altsammen. Jeg plejede at lege med Kesse. Han bor også på Gl. Kongevej, ligesom jeg gjorde. Egentlig hedder han Christian, men han bliver aldrig kaldt andet end Kesse. Og der er selvfølgelig heller ingen, der siger Bo Vilhelm Olsen til mig. De siger bare Busse.

De *sagde* Busse, mener jeg. Nu, da jeg er forsvundet, kan de jo ikke sige noget. Det var vare tante Edel og onkel Sigurd, der sagde Bo Vilhelm til mig. Ja, onkel Sigurd sagde egentlig slet ingenting. For han talte aldrig til mig.

Jeg var plejebarn hos tante Edel og onkel Sigurd. Jeg kom til dem, da jeg var et år gammel. Før den tid boede jeg på et børnehjem, og der hentede tante Edel mig. Hun ville egentlig have haft en pige, men der var ingen, hun kunne få. Derfor tog hun mig. Selv om tante Edel og onkel Sigurd ikke bryder sig om drenge. I det mindste ikke, når de bliver otte-ni år. De syntes, der blev for meget spektakel i huset, og at jeg trak for meget snavs med ind, når jeg havde været nede i Frederiksberg Have og lege, og at jeg smed mit tøj rundt omkring, og at jeg snakkede og lo for højt.

Tante Edel sagde altid, at det var en ulykkesdag, da jeg kom ind i huset. Onkel Sigurd sagde ingenting. Jo, engang imellem sagde han: "Du der, gå ud med dig, så jeg bliver fri for at se dig."

Jeg var for det meste hos Kesse. Hans far snakkede altid så meget med ham, og hjalp ham med at bygge modelflyvemaskiner og satte mærker på køkkendøren for at se, hvor meget Kesse voksede og sådan noget. Kesse fik lov at le og snakke og smide sit tøj rundt omkring, lige så meget han havde lyst til. Og hans far kunne godt lide ham alligevel. Og alle drengen fik lov at komme hjem til Kesse og lege. Der fik ikke lov at komme nogen til mig, for

tante Edel sagde, at hun skulle ikke have noget rend af unger. Det var onkel Sigurd enig med hende i.

"Vi har nok med den knægt vi har," sagde han. Sommetider, når jeg var kommet i seng om aftenen, lå jeg og ønskede, at Kesses far også var min far. Og så gav jeg mig til at spekulere over, hvem der var min rigtige far, og hvorfor jeg ikke måtte være hos ham og min rigtige mor i stedet for på børnehjemmet og hos Tante Edel og onkel Sigurd. Tante Edel havde fortalt mig, at min mor døde, da jeg kom til verden. Hvem der var fra til mig, var der ingen, der vidste, sagde hun.

"Men man kan jo godt regne ud, hvad han var for en slubbert," sagde hun. Jeg hadede tante Edel, fordi hun sagde det om min far. Jeg *vidste*, at min far ikke var en slubbert. Sommetider lå jeg og græd af længsel efter ham.

Der var en, der var sød imod mig, og det var fru Lund i grønthandelen. Hun gav mig engen imellem et bolche og et æble eller en pære. Nu bagefter kan jeg ikke lade være at spekulere over, hvem fru Lund egentlig er. For det var hos hende, det hele begyndte, den dag i oktober sidste år. Den dag havde tante Edel flere gange sagt, at det var en ulykke, de havde fået mig i huset. Lige før klokken seks om aftenen sagde hun, at jeg skulle løbe hen til en bager på Falkonér Allé og købe en bestemt slags tvebakker, som hun så godt kunne lide. Jeg tog min røde hue på og stak af sted.

Da jeg kom forbi grønthandelen, stod fru Lund i døren. Hun tog mig under hagen og så længe på mig med sådan et underligt blik. Så sagde hun: "Vil du ha' et æble?"

"Ja tak," sagde jeg. Og så gav hun mig et fint rødt æble. "Vil du lægge et brevkort i postkassen for mig?" spurgte hun. "Ja, det vil jeg gerne," svarede jeg. Så skrev hun et par linjer på et kort og rakte mig det. "Farvel Bo Vilhelm Olsen," sagde hun så. "Farvel, farvel, Bo Vilhelm Olsen."

Det lød så mærkeligt. Hun plejede aldrig at sige andet end Busse. Jeg løb af sted hen til postkassen. Men lige da jeg skulle til at stoppe kortet ned, så jeg, at det lyste og skinnede, som om det var af ild. Jeg kunne ikke lade være med at læse det. Og sådan stod der på kortet:

Til Kongen

Landet i Det Fjerne.

Den, du så længe har søgt, er på vej. Han færdes gennem dag og nat, og i sin hånd bærer han tegnet, det gyldne guldæble.

Jeg forstod ikke et ord. Men jeg kom til at fryse så underligt over hele kroppen. Jeg skyndte mig at stoppe kortet ned i postkassen. Hvem var det, der færdedes gennem dag og nat? Og hvem bar et guldæble i sin hånd? Så kom

jeg til at kigge på æblet, som jeg havde fået af fru Lund. Og æblet var af guld. *Det var af guld*, siger jeg. Jeg holdt et gyldent guldæble i min hånd.

Da var jeg lige ved at græde. Ikke helt, men lige ved. Jeg følte mig så ensom. Jeg gik ind i Frederiksberg Have og satte mig på en bænk. Der var ikke et menneske derinde. Alle var gået hjem, for at spise til middag. Der var halvmørkt i parken, og det regnede lidt. Men i husene rundt omkring var der lys alle vegne. Jeg kunne se, at der også var lys i Kesses vinduer. Nu sad han derinde og spiste gule ærter og pandekager sammen med sin far og mor. Jeg fik pludselig på fornemmelsen at der sad børn sammen med deres fædre og mødre alle vegne, hvor der var lys i vinduerne. Det var bare mig, der sad herude i mørket. Alene. Alene med et guldæble, som jeg ikke vidste, hvad jeg skulle stille op med.

Jeg lagde det forsigtigt på bænken ved siden af mig, mens jeg spekulerede. Der stod en gadelygte i nærheden, og lyset faldt på mig og på æblet. Men det faldt også på noget, der lå på jorden. Det var en ganske almindelig ølflaske, tom selvfølgelig. Nogen havde stoppet en stump træ i halsen på den. Det var vel en af de små unger, der plejede at lege i Frederiksberg Have om formiddagen.

Jeg tog flasken op, og gav mig til at læse på etiketten. "Kongens Bryghus," stod der. Og bedst som jeg sidder og læser, opdager jeg pludselig, at der er noget, der bevæger sig inden i flasken. I *Tusind og én Nat*, som jeg engang lånte på biblioteket, står der om en ånd, der blev lukket inde i en flaske. Men det var jo langt borte i Arabien og for tusind år siden, og det var nok heller ikke en almindelig ølflaske. Det er nok temmelig sjældent, at der findes ånder i ølflaskerne fra Kongens Bryghus.

Men her var der i hvert fald en. Det var en ånd, der var lukket inde i flasken, så sandt jeg sidder her. Men det lod til, at han gerne ville ud. Han pegede på træstumpen, der lukkede flaskehalsen til, og så bedende på mig.

Jeg var jo ikke videre vant til ånder, så jeg var næsten bange for at fjerne træstumpen. Men til sidst gjorde jeg det alligevel, og ånden fór ud af flasken med brusen og rabalder og begyndte at vokse sig så stor, så stor, at han til sidst var højere end alle husene omkring Frederiksberg Have. Det er sådan, ånder bærer sig ad. De kan krybe sammen og blive så små, at de kan være i en flaske, og i næste øjeblik kan de puste sig op og blive så store som huse.

Det er slet ikke til at sige, hvor bange jeg blev. Jeg rystede over hele kroppen. Ånden talte til mig. Hans stemme var som en eneste stor brusen, og jeg tænkte, at det skulle tante Edel og onkel Sigurd bare høre. De synes jo altid, man taler for højt.

"Barn," sagde ånden til mig, "du har frelst mig ud af mit fængsel. Sig selv, hvordan jeg bedst kan belønne dig." Men jeg ville ikke have nogen belønning,

fordi jeg havde fjernet en lille træstump. Ånden fortalte, at han var kommet til København aftenen før, og så var han krøbet ind i flasken for at sove. For flasker er de bedste sovepladser ånder ved.

Men mens han sov, havde nogen lukket udgangen for ham. Og hvis jeg ikke havde frelst ham, havde han måske været nødt til at blive i flasken i tusind år, indtil træstumpen var rådnet væk. "Og det ville ikke have behaget min herre kongen," sagde ånden ligesom mere til sig selv.

Så tog jeg mod til mig og spurgte: "Ånd, hvor kommer du fra?" Der var fuldstændig stille et øjeblik. Men så svarede ånden: "Jeg kommer fra Landet i Det Fjerne."

Han sagde det så højt, at det sang og drønedede i mit høre, og der var noget i hans stemme, der fik mig til at længes efter det land. Jeg følte det, som om jeg ikke kunne holde ud at leve, hvis jeg ikke kom dertil. Og jeg løftede armene op mod ånden og råbte: "Tag mig med! Åh, tag mig med til Landet i Det Fjerne! Der er nogen, der venter på mig der."

Ånden rystede på hovedet. Men så rakte jeg guldæblet frem, og han udstødte et højt råb: "Du bærer tegnet i din hånd! Du er den, jeg er kommet for at hente. Du er den, kongen så længe har søgt. Han bøjede sig ned og løftede mig op i sin favn og det sang og drønedede om os, da vi steg op gennem himmelrummet. Frederiksberg Have forsvandt langt nede under os, den mørke Frederiksberg Have og alle husene, hvor der var lys i vinduerne, og hvor der sad børn og spiste til middag med deres fædre og mødre. Mens jeg, Bo Vilhelm Olsen, svævede oppe under stjernerne.

Vi var langt oppe over skyerne, og vi fór af sted hurtigere end lynet og med større bulder end tordenen. Stjerner og måner og sole gnistrede omkring os. Sommetider var alting sort som natten, og sommetider var detså lyst og hvidt, at jeg var nødt til at lukke øjnene.

"Han færdes gennem dag og nat," hviskede jeg for mig selv. Det var det, der havde stået på kortet. Og så pludselig rakte ånden sin ene hånd ud og pegede på noget langt borte, noget grønt, der lå i klart blå vand og stærkt solskin. "Der ser du Landet i Det Fjerne," sagde han.

Vi dalede ned mod det grønne. Det var en ø, der svømmede på havet. Og i luften var der en duft, som af tusind roser og liljer og en mærkelig musik, som var dejligere end nogen anden musik i verden. Der kom nogen gående langs stranden. Det var *min fader kongen*. Jeg kendte ham igen, så snart jeg fik øje på ham. Jeg vidste, at det var min far. Han åbnede sin favn og jeg løb lige ind i den. Der blev han ved at holde mig længe. Vi sagde ingenting til hinanden. Jeg holdt bare mine arme om hans hals, så hårdt jeg kunne.

Kontrolspørgsmål

1. Hvad bliver Bo Vilhelm Olsen kaldt?

- Børge
- Busse
- Benny

2. Hvad hedder Bo's beste ven?

- Kesse
- Kurt
- Kim

3. Bo bor hos sine plejeforældre på?

- Falonér Allé
- Gl. Kongevej
- Nylandsvej

4. Tante Edel sagde altid?

- At det var en velsignet dag, da jeg kom i huset
- at det var en ulykkesdag, da jeg kom i huset

5. Bo's mor er?

- Rejst fra ham
- Syg
- Død

6. fru Lund arbejder?

- I grønhandelen
- Hos bageren
- Hos cykelhandleren

7. hvad får Bo med fra fru Lund den dag i oktober?

- En pære og et æble
- Tvebakker
- Et æble og et brevkort

8. Hvor går Bo hen efter at have været hos fru Lund?

- I Frederiksberg Have
- I Grøndalsparken
- I kongens Have

9. Hvad finder Bo ved bænken?

- En ølflaske fra Carlsberg
- En ølflaske fra Kongens Bryghus
- En sodavandsflaske

10. Bo har læst om en ånd i en flaske i?

- Tusind og én nat
- En H.C. Andersen bog
- Avisen

11. hvor kommer ånden fra?

- Jylland
- Landet i Det Fjerne
- Landet uden grænser

12. Bo bærer tegnet i sin hånd, siger ånden. Hvad er tegnet?

- Et mønster
- Et gyldent æble
- En ølflaske

13. Hvem kommer gående imod dem, da de lander?

- Bo's mor
- Bo's far
- Kesse

